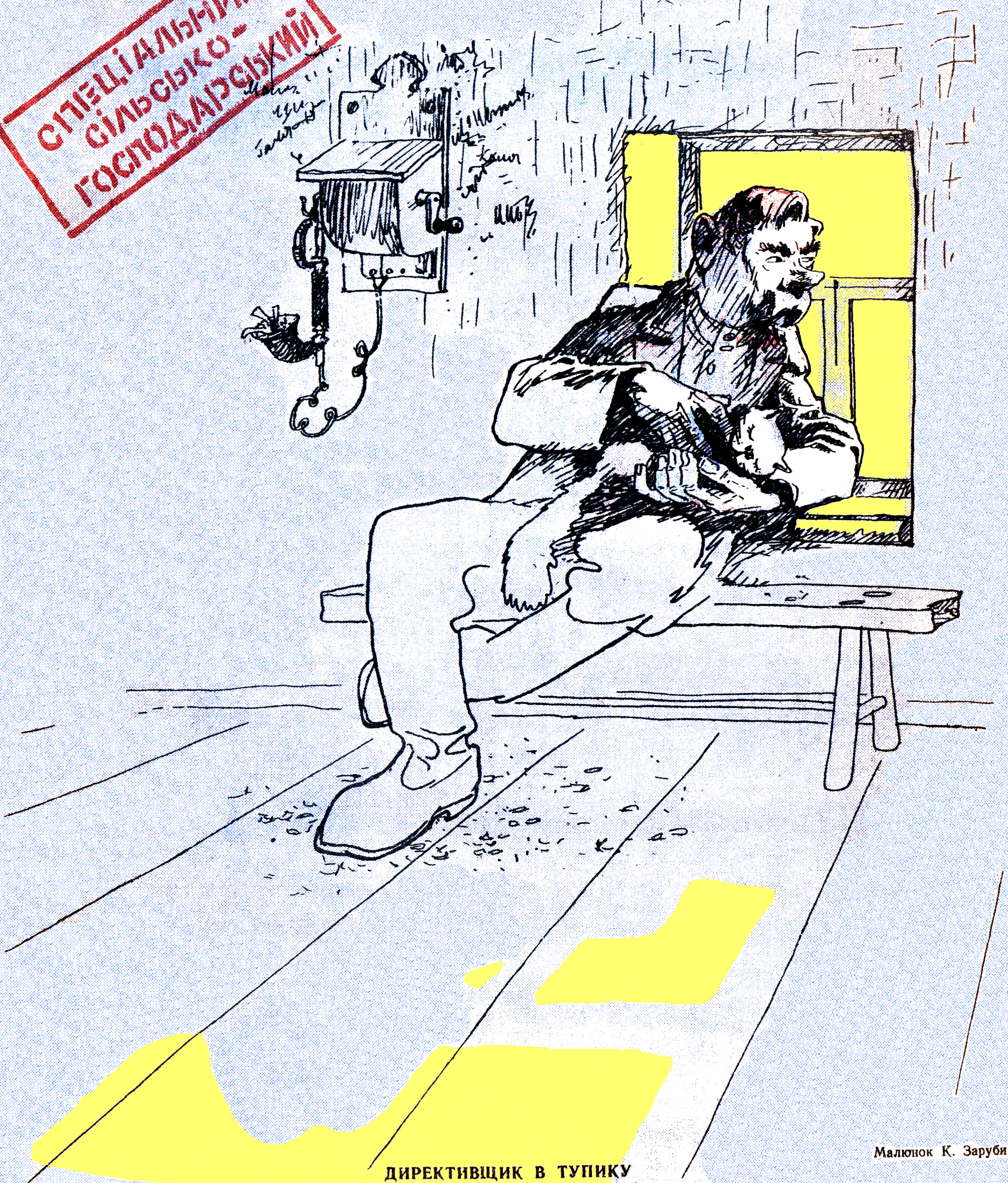
ПЕРЕЦЬ

ЦІНА 1 КРБ.

№ 5. КИЇВ, БЕРЕЗЕНЬ 1947 р. РІК ВИДАННЯ VI ЖУРНАЛ САТИРИ И ГУМОРУ

СПЕЦІАЛЬНИЙ СІЛЬСЬКО-ГОСПОДАРСЬКИЙ

Малюнок К. Заруби

ДИРЕКТИВЩИК В ТУПИКУ

— І куди вони дивляться ті районні бюрократи. Тут уже сіяти пора, а вони й досі не дають команди про вихід у поле...

Пробний виїзд

...Весняний привіт вам, колгоспники-друзі!

От-от розів'ються берези у лузі, на схилах крутих забіліють бриндуші, земля запарує... І в поле ми рушим! Потягнуться в степ через гори та балки — разом з тракторами плуги і сівалки, підводи з насінням з артільного двору, щоб ниви родючі засіяти впору, щоб рідний наш край — від Дінця за Карпати — уславився знов урожаєм багатим, щоб в хати колгоспні вернулись достатки!..

Засіємо все — до гектара, до латки!

Це буде! Нехай нам ще важко сьогодні, — здолають усе наші сили народні. А сил тих у нас — невичерпні джерела!

З весною вас, рідні колгоспнії села!

Стрічайте мене в своєму рідному краю. Перчанські оглядини я починаю.

Оглядини будуть вимогливі, строгі!

Чи піду я з вами на ниви розлогі, чи то в МТС, чи до двору артілі, — подай мені звіт лиш на фактах, на ділі! І все, що побачу, — у тій же хвилині, в ту ж мить розповім я усій Україні, бо взяв, крім блокнота, в далеку дорогу іще й мікрофона собі на підмогу.

Скажу: — Запрягайте, а я подивлюся!

І в радіохвилю відразу включуся. Якщо до сівби по-хазяйськи готові, — то я в похвалі не поскуплюсь на слові. Прославлю з подвір'я — на всю Україну! Якщо ж неполадки у вас я зустріну, — почують усі з передачі моєї: і як ви згарячки шукаєте шлеї, і як вас волочать «невчені» корови, навскач по грудках аж униз, до діброви. Волочать, мичать, захвицавши ногами: «терпи, як не вів репетиції з нами!».

...За вікнами — сонцем осяяні гони. Біжать усе далі й колишать вагони... Минаю Цвітково з садами довкола... А от у яру — і прославлена Шпола! Це ж тут наші воїни, сповнені сили, численні атаки ворожі відбили. Це тут, не подавшись від цілі ні кроку, колгоспні гвардійці минулого року упертою працею, сповнені сили—атаку засухи геройськи відбили!

...У кожнім селі і на кожній ділянці — уславились просом артільці-шполянці. Шанують трудящі і сіл, і заводів завзятих шполянських майстрів-просоводів. Немає смачніш для солдата й матроса, як каша пшоняна з шполянського проса. Щоб мали і ви того зерна потоки, — беріть у шполянців щоденно уроки. Урок їх такий (це вам слід пам'ятати!), що цілим районом рекорд треба брати. Знаряддя і збруя — блищать, ніби нові. Шполянці — хоч зараз—у поле готові! Поля їх — в скиртах золотої просянки.

Перчанський привіт вам, шполянці й шполянки!

...Везе мене поїзд. Цокочуть колеса. На південь, на південь!

А ось — і Одеса!

Що робиться тут — мушу добре я знати. Одещині ж першій сівбу починати!

...От-от під вікном розів'ються каштани. А тут іще й досі «утрушують» плани. Та все дебатують торішні розмови, та все нумерують нові постанови. Про рішення мовлять—красиво й ефектно!

— А що ви, — питаю, — зробили конкретно?

— Якщо, — кажуть, — будем конкретно торкаться, то треба зізнаться, то треба признаться, що в нас на яснім приморськім горизонті багато ще плям на ремонтному фронті. Писали ми в кожній про це постанові. А все ж трактори — таки факт! — не готові!

— Доволі, — говорю, — словесної зливи! Великій Михайлівці чим помогли ви?

— Якщо, — кажуть, — будем конкретно торкаться, то треба зізнаться, то треба признаться, що їм ми дали в постанові пораду. І, навіть, послали концертну бригаду. І зараз — ну, прямо даємося диву, що й досі район цей не вийшов з прориву!

Тут знову урвалося в мене терпіння: — А як у Роздільній? Готують насіння?

— Якщо, — кажуть, — будем конкретно торкаться...

Спинив їх:

— Доволі, — кажу, — «признаваться»! Над степом весна розгортає вже крила. Кінчайте балачку. Беріться до діла. Та так, щоб од моря — за Балтські криниці — гойдалися ниви морями пшениці, щоб степу південного сонячні спади—прикрасили знову сади, виногради, щоб сповнить багатствами кожну комору!

Засійте всю землю! І добре, і впору!..

...Усе помічати — я зір призвичаїв. Не все ще і в тебе гаразд, Миколаїв! Та я вже до тебе — в сівбу завітаю! А зараз — в Малу Помічну поспішаю.

Мала Помічна!..

Стоять на-чеку трактори серед степу. Плуги і сівалки у них на причепі. Стоять і чатують — початку хвилини. Подай лиш команду, і рушать машини!

— А хто ж їх на ниві до бою поставив?

— Це наш бригадир! Це товариш Гіталов, що кращий по області Кіровоградській, що скинув недавно мундир свій солдатський, що дав урожаї — на всю Україну, що кличе змагатись — саму Ангеліну!

— Які твої думи, товариш Гіталов?

— Щоб дати на трактор дві тищі гектарів! А ще я в труді буду завжди завзятий — щоб кожен гектар урожай дав багатий!

...Ці думи великим осяяні змістом! І хочу сказать я усім трактористам:

— До нині були в нас гектари у моді — лише — «на м'яку пахоту в переводі»! І часом такі «рекордисти» траплялись, що шкрябали землю й за кількістю гнались. Від нині хай славою стануть в народі — гектари — «на тонни зерна в переводі»! Таких нам гектарів побільше давайте! Для цього ви — землю як слід обробляйте!

...В далекий Кузьмин, у село під Красилів— за десять годин я дорогу осилив. Питаю в артілі у ранню годину:

— А як би зустріть Андрощук Катерину?

І сторож з усмішкою мовить: — Та де там!..

— Не зловите Катрю і мотоциклетом. Ще вдосвіта, бачив, вела сюди ланку. Мабуть, уже гній повезла на ділянку!

Метнувся я в поле... Була і немає... Говорять: «Насіння на схожість звіряє». Вертаюсь і чую: «Аж ген, біля школи! Ловіть, бо подалася знову на поле!»

Схопив мікрофона, біжу, доганяю. Так ось він у чому, секрет урожаю! У тому, щоб землю душею любити! У тому, щоб віддано й чесно робити!

Догнав Катерину я в полі — де люди, де скоро буряк вона сіяти буде. І прошу думки свої (по мікрофону) сказать керівництву — артілі, району.

— Хотіла б я, — мовить, — сказати від серця у цей мікрофончик товариша Перця, що всі наші ланки, бригади, артілі, що всі наші села на рідній Поділлі — центнерів п'ятсот врожаю можуть дати! Давайте за це будем рух піднімати! Погляньте, всміхається сонце весняне! За мною, в поля! Земляки, подоляни!..

...До цього і я вас усіх закликаю!

До праці! В похід за багатства врожаю, колгоспна моя непоборна родина, Радянська моя трудова Україна! Щоб буйно родили пшениця і жито, щоб мали ми вволю і їсти, і пити, щоб знову наш край — по труду і по праву — здобув світову урожайну славу!

Бажаю цього вам од щирого серця, мої сіячі — почитателі Перця!

„Руководящий“ товариш

Оце недавно забігає до нашої редакції листоноша і каже:

— Прийміть екстрений лист.

— Від кого?

— Від Григорія Павловича Кириченка з села Блакитного, Високопільського району на Херсонщині.

Приймаємо. Спішимо розкрити, бо написано ж «екстрено, в собствені руки Перця».

Читаємо.

«Дорогий Перець прохаю тебе вмістити мою статтю під назвою «Учетелі і їх ревізіонізка позиція». В Блакитнянській школі есть учительський склад (?)...»

Тут ми, признатися, трохи закліпали очима. Відомо нам було досі, що є дров'яні склади, мануфактурні, овочеві і т. д., а щоб «учительські склади» — щось не чували.

Давай далі читати. Може, думаємо, Григорій Павлович внесе ясність.

«...Так цей склад став на шлях ревізії первічної партійної організації. Випустили вчетелі стінгазету і зайнялися критикою нас, руководящих товаришів села, которих вони не мають права критикувати. До того учетелі безпартійні і не дивлячись на це отаке позволяють собі. Я думаю, що Перець дасть їм понять, що це є опоітично і грубо...»

«Опоітично» — мабуть, має означати «аполітично». І якщо такий «руководящий» товариш села, як Григорій Павлович, просить помістити статтю, то треба ж вияснити це діло.

Отож, дістали ми «ревізіонізку» оту стінгазету. Зветься вона «За високий урожай». Хвалить газета ковалів колгоспу «Комінтерн», які доброякісно і вчасно підготували до весни інвентар. Хвалить працівників ферми, що добре доглядають худобу...

А нижче — намальоване ліжко. Лежить на ньому в кубанці, розписаний зеленим олівцем завклубу Г. П. Кириченко. В клубі брудно, непривітно, стежки до нього завіяні снігом. Кириченка наче швайкою хто кольнув. «Як посміли мене критикувати! Та ще й безпартійні вчетелі!»

— Це ревізія! Це опоітично! — гримнув Кириченко на вчителів і написав нам скаргу.

...Отак Григорій Павлович попав «в собствені руки Перця». Та ще й «екстрено»!

О. СТЕПАНЕНКО

Малюнок І. Гомоляки

ПОЗИЧКА З ПРОЦЕНТАМИ

— Приймай, голово, насіння. Позичаю артілі з власних запасів, але вимагаю проценти.

— Які?!

— Вчасно засіяти 100 процентів посівної площі, не допустити ні одного процента браку, зібрати на всі 100 процентів високий урожай.

МИКОЛА КАЛЮЖНИЙ

Збори кінчались. Останні слова
Строчив секретар на папері.
Стояв за столом й «заключав» голова.
І враз —
Одчинилися двері!..

Усі здивувались: з'явився, мовляв!
(І сміх — як розкотиться дружний).
Задиханий, мокрий у дверях стояв
Колгоспник —
Микола Калюжний.

Тримав у руках він ціпок, чи батіг,
Пашіло обличчя бадьоре:
Враження таке, що не йшов він — а біг,
Згадавши — хоч пізно —
Про збори.

— Чого ти спішив? Чи не виспавсь, бува!—
Хтось кинув з кутка через спини.
А строгий, вимогливий наш голова
Торкнувся якраз —
Дисципліни:

— Будь ласка! Ось приклад іще вам один,
Хоча би Калюжний Микола!
Чому він прийшов в одинадцять годин?!
З кутка:
— Підписать протокола!!!

Від жарту цього секретар як скипить:
— Карати за звичку погану!
Калюжному треба негайно вліпить
Для першого разу
Догану!..

Сказав і присів. І схопив олівець,
Націлився вже й записати.
Та тут у Миколи урвався терпець:
— Дозвольте сказати!..

Всміхнувся до зборів, до голови
І каже: — Така тут причина.
Спішив я на збори тоді, як і ви.
Була, мабуть, восьма година.

Темніло. І вітер зривався. Отож —
Захмарилось, блискало з боку...
Іду і міркую: от-от піде дощ!
А йшов я якраз мимо току.

Ішов коло скирт, які з вами вершив.
Дивлюся, а крайню стодолу
Закочує вітер... Сильніш закотив
І снопів п'ятнадцять —
до долу!

Ну, що тут робити? Гукнув сторожів,
Драбину приніс од комори.
І гайда наверх!.. Умостив, завершив...
І знову біжу я
На збори!

А дощ уже ліпить. А грім уже б'є.
Сухим бути — бачу — не вдасться.
Спішу мимо ферми... «Ой, лихо моє!» —
Голосить Калениха
Настя.

Од грому телята чомусь заревли,
Збунтились в страшній біганині,
Полізли на хвіртку... На двір... І пішли,
Мов гедзь їх напав,
По долині.

Ну, що тут робити? Ну, як тут іти?
Пустився і я завертати.
Й виходить — телята не можуть втекти,
А я їх —
Не можу догнати.

Нарешті загнали: намоклих, в росі...
Поклав я під хвіртку підпори,
Обтерли рядном їх, злічили: чи всі.
І знову біжу я на збори.

Та от і прибув. І кажу — як було.
Хоч вірте мені, а хоч лайте.
Прийти своєчасно ніяк не везло,
А те, що спізнився, — звиняйте!

... І знову встає голова край стола
І мовить: — Як шани ознаку,
За чесні і мужні, за добрі діла
Запишем Миколі
Подяку!

Зам'явсь секретар і тихенько писав...
А в залі — грім оплесків дружний...
Розгублений, мокрий у дверях стояв
Колгоспник
Микола Калюжний.

Степан ОЛІЙНИК

Катерина Андрощук

Ланкова-п'ятисотенниця колгоспу ім. Ворошилова (Кам'янець-Подільська область). Наполегливо вивчає агротехніку, передає свій досвід і знання молодим колгоспникам.

С. А. Кузнець

Голова колгоспу-мільйонера «Пролетар» (на Київщині). Сконструював просапник, яким з успіхом можна обробляти всі посіви просапних культур.

Колгосп успішно виготовляє ці просапники.

Дружні шаржі Бе-Ша

Ця порадниця-подруга
Буде рідна їй повік.
З нею успіхи й заслуги
Має Катря кожен рік.
Й запитання вам моє:
— В вас така подруга є?

Має кращу із похвал
Цей просапник в ділі,
А зробив його коваль —
Голова артілі!
Все він може — молодець —
Славний Сидір наш Кузнець!

ЯК МОРОЗА ПОКАРАЛИ

Живе собі у Щорсівському районі гр. Мороз. Крім добре випити й закусити, ніяких інших здібностей ніколи ніхто за ним не помічав.

Зате, колишній другий секретар райкому тов. Кобиняк помітив ті «інші здібності».

— Чи не знайдеться, часом, Іване Михайловичу, якоїсь посади для мене? — запитав Мороз.

—Для тебе завжди знайдеться! Як же!

Отак потрапив Мороз на голову колгоспу «Червоний партизан».

На полях і в господарстві бачили його люди рідко, бо Мороза більше тягло до комори. Виніс він звідти за свою діяльність 100 кілограмів жита, стільки ж пшениці, 206 кілограмів ячменю, 108 кілограмів крупів і половину зарізаної корови.

— Досить! Геть з нашої артілі! — сказали колгоспники.

Мороз у райценто:

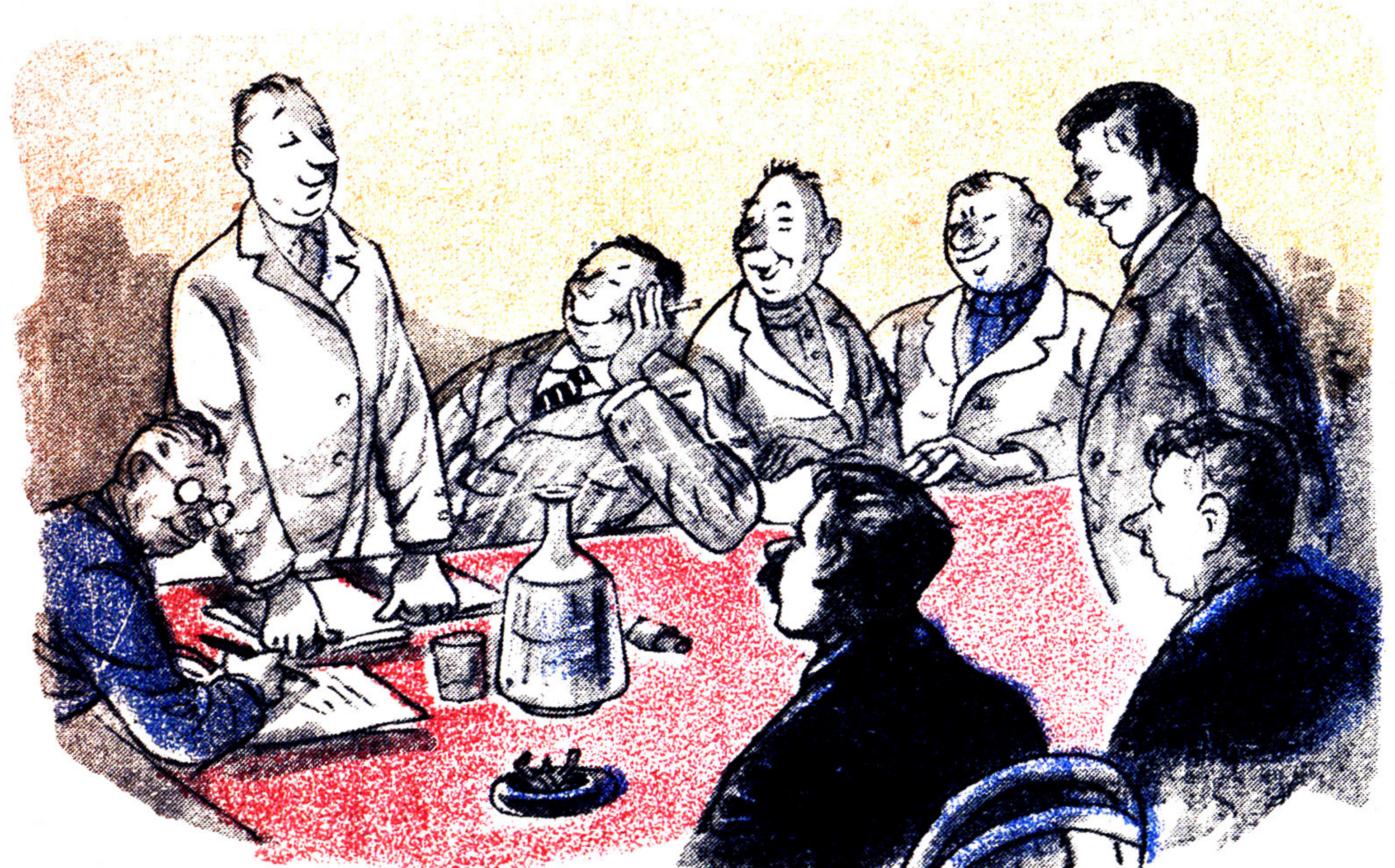
— Підірвали, каже, мій авторитет. Допоможіть. Я вже вас не забуду...

Хоч райцентр і не рай, а лише райцентр, все ж відчув себе тут Мороз, як у справжньому раю. «Покарали» його так: надіслали головою Тур'ївської сільради. На тобі, мовляв, чотири колгоспи і чотири комори!..

і господарює там Мороз та дякує щорсівським керівникам, що такі вони добрі люди.

м. Щорс, Чернігівської області.

Павло УКРАЇНЕЦЬ

Малюнок В. Гливенка

КАРТИНА НЕЯСНА

— Я вам в загальних рисах намалював картину виконання нашим заводом замовлень села. Про деталі я не говоритиму...

— А ви б про деталі й говорили, товаришу директор, тоді б картина була яснішою.

Роди, земле, жито, пшеницю...

В одному районі минулого року виростили непоганий урожай.

Попрацювали колгоспники добре, потрудились, агрономи свого знання додали, — і перемогли посуху.

І так-таки з честю закінчив район сільськогосподарський рік: і з державою розрахувався, і насіння засипав, та й колгоспники книші їдять.

На районній нараді передовиків сільського господарства було весело й бадьоро.

Заврайвідділу сільського господарства, підводячи в своїй промові підсумки господарювання за минулий рік, наприкінці сказав:

— Молодці! Попрацювали як слід! Щоб і далі нам і хліб родився, і скот плодився!

Пролунало «Ура», аж шибки забряжчали.

Потім підписували угоди на соціалістичне змагання між колгоспами, бригадами, ланками...

І дали один одному слово, що в наступному році урожай виростять такий, щоб вийти на перше в республіці місце...

Після настала тиша.

Знову підвівся завравідділу сільського господарства і промовив:

— Одне в нас, дорогі товариші, погано!

— А що таке? — запитав директор МТС.

— Рекордів у нас нема! Все в нас добре, в середньому добрий ми дали врожай, а рекордів нема! А от у Криничанському районі є рекорд урожаю буряків — 1041 центнер з гектара, і озимої пшениці — 38 центнерів, і рекордистка корова, що дала за період лактації — дев'ять тисяч літрів молока, і вулик — на 12 пудів меду! Про них і в газетах пишуть, і на обласних нарадах говорять! Ми, правда, теж дістали подяку за хороший урожай, та проте ні фото наших по газетах немає, ні статей, ні віршів! Сумнувато! Чи не послати нам до Криничанського району делегацію, щоб подивитися, як воно там ведеться, що ото такі рекордні врожаї ростуть? Га? Щоб навчитися! Може ж і ми до рекордів дійдемо, може ж і про нас слава по всій республіці лунатиме, може ж і про нас вірші та портрети по газетах друкуватимуть? Як ви, дорогі товариші, гадаєте? Га?

Ухвалили відрядити до Криничанського району делегацію.

Обрали трьох чоловік: директора МТС, колгоспного бригадира і Василину Гнатівну Польову — голову колгоспу «Нове життя».

А треба вам знати, що з усіх членів цієї делегації найенергійніша й найзавзятіша була Василина Гнатівна.

Вона хоч і молода ще літами була, та колгосп у неї був, як лялька, і хазяйство вела так, що навіть старі, досвідчені колгоспники головами кивали.

— І де воно в нас узялося? Дивись — росло, росло й отаке виросло! Герой-молодиця! І поспівати й потанцювати, а як до діла — міністр та й годі!

Поїхала, значить, делегація до Криничанського району.

Приїхала.

Ну, як водиться: драстуйте, вітаємо, бажаємо і т. д., і т. ін.

А потім уже й до діла:

— Повчитися, мовляв, приїхали! Як ото воно у вас так виходить, що такі рекордні врожаї буряків і пшениці, і молока корова дає аж дев'ять тисяч літрів за лактацію, і меду аж дванадцять пудів з вулика! Навчіть і нас, будьте такі ласкаві! Бо в нас урожай, сказать, непоганий, а до таких рекордів не доскочили! Повчитись приїхали!

Зав. Криничанського райвідділу сільського господарства і каже:

— З охотою, дорогі товариші, досвідом поділимось! Навчимо! Як хочете дізнатися про рекорд урожаю буряків, так ви в колгосп «Хлібороб» підіть, це в селі Низенькому, а як про пшеницю, то заверніть в артіль «Червона зоря», в селі Високченькому, рекордистка корова та бджоли в колгоспі «Ясна путь», у селі Кучерявому! Поїдете, подивитесь, побачите та й у себе таке застосуєте! І у вас будуть рекордні врожаї! Не святі горшки ліплять!

Поїхала делегація одразу до колгоспу «Хлібороб», у село Низеньке...

Зустріли їх «хлібороби» привітно, голова колгоспу привітальну промову навіть виголосив.

— Вітаємо, мовляв, і з радістю досвідом поділимось. І розповів їм, як вони досягли нечуваного врожаю буряків: 1041 центнер з гектара!

Тут, розуміється, і глибока оранка, і угноєння, і добриво, і снігозатримання, і просапка, і прополка, і проривка, і шаровка, і кури на плантації довгоносика нищили. Одне слово, все, чого вчить агрономічна наука...

— Робіть, — говорить, — і ви так, то й матимете рекордний урожай!

— А дозвольте вас запитати, — говорить Василина Гнатівна,— на скількох гектарах у вас такий урожай виріс?

— На двох! — Одповідає голова.

— А всього скільки ви буряків сіяли?

— Сто чотири!

— А з решти гектарів по скільки центнерів накопали?

Голова якось так ніби зніяковів:

— По тридцять! — каже.

— Була там також і глибока оранка, і добриво, і кури, і т. д.? — питає Василина Гнатівна.

— Та, знаєте, невправка, та, знаєте, воно той...

— Угу, — угукнула Василина Гнатівна, — спасибі за науку! Поїдьмо, товариші, до «Червоної зорі», де пшениця рекорди дає!

В «Червоній зорі» делегація була недовго. Василина Гнатівна одразу запитала:

— А який у вас пересічний урожай озимої пшениці?

— Сім центнерів!

— А з державою та з МТС розрахувались?

— Ні, ще не зовсім!

— Ну, спасибі вам за досвід! Тепер забіжимо в «Ясну путь», на чудо-корову та на чудо-бджоли подивимось.

Приїхали в «Ясну путь».

— Покажіть нам, будьте такі ласкаві, вашу знамениту корову!

— А це в нас наша дорога «Мрія»! Славу вона нам принесла!

Подивились на «Мрію». Красуня, справді! Випохана, чиста, аж ніби не шерсть на ній, а єдваб...

— А скільки у вас взагалі дала фуражна корова? — запитує Василина Гнатівна.

— Дев'ять тисяч літрів!

— Як?

— А так!

— А скільки ж у вас корів?

— Сорок!

— Так сама ж «Мрія» дала дев'ять тисяч літрів!

— Так!

— Ну, а решта — 39?!

— Решта не дала нічого! Решта — ялівки!

— А проте ж вони фуражні?! От і поділіть дев'ять тисяч на сорок...

— А чому я буду ділити, коли вони в мене не фуражні.

— Н-да! — такнула Василина Гнатівна. — Це у вас вулик дав дванадцять пудів меду?

— У нас!

— А скільки у вас вуликів?

— Один!

— Бувайте здорові! Поїдьмо, товариші, додому.

Поїхала делегація додому, не заїхавши навіть до райвідділу сільського господарства.

Приїхавши, розказала Василина Гнатівна все на загальних зборах і закінчила свою доповідь так:

— Рекорди, товариші, річ добра! Домагатися високих рекордних урожаїв — наш обов'язок, і ми їх будемо домагатися! Тільки з маленькою поправкою, а саме: високі урожаї повинні бути не на дрібненьких окремих клаптиках землі, а на всіх ланах нашого колгоспу. Ото будуть справжні більшовицькі врожаї! До цього я вас, товариші, й закликаю.

Остап ВИШНЯ

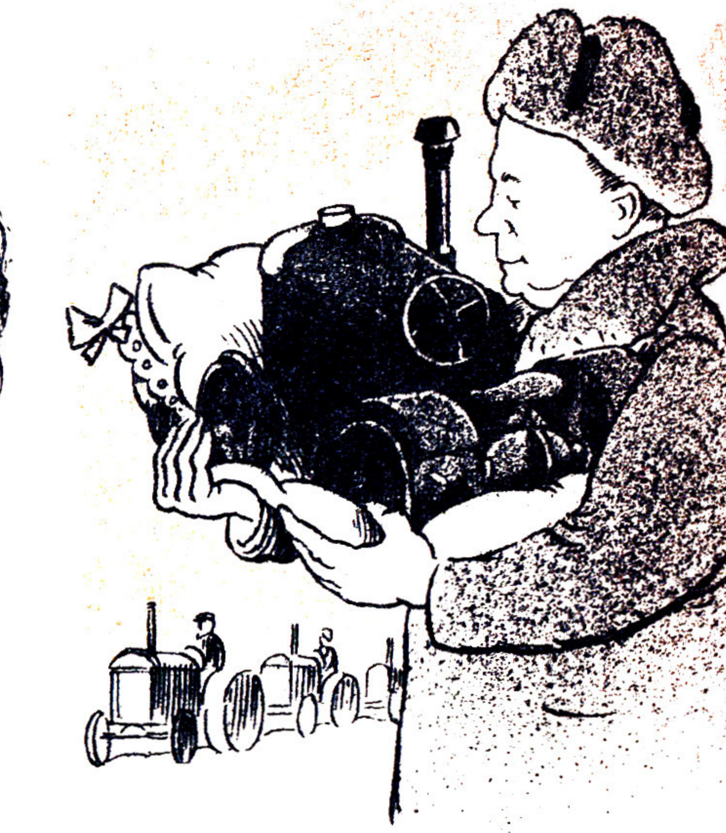
І. Д. Колісник

Лауреат Сталінської премії, кандидат сільськогосподарських наук. За його допомогою колгоспи Шполянського району в минулому році домоглися високого врожаю проса — пересічно по 27 центнерів з гектара по району.

С. А. Свищ

Директор Верблюзької МТС (Кіровоградська область). МТС зразково підготувала до весняної сівби всі трактори.

Дружні шаржі Бе-Ша

За колгоспне буйне просо
Ми ім'я його підносим!
Справжній вчений-більшовик
Наш товариш Колісник!
Хто порад у нього слуха —
Не страшна тому посуха!

Він несе його з майстерні
До мамуні — до цистерни.
Там напоїть геркулеса
І поставить на колеса!..
Потім скаже: — Вирушай!
Та борись за урожай!

РЕПЛІКА З ПОЛЯ

— Товариші! Ми зобов'язуємося нашими тракторами у вашому колгоспі в переводі на м'яку оранку...

— А ви, товаришу директор, на м'яку не переводьте. М'яка мілка. Ори глибше — матимеш більше.

ВІД КИЄВА ДО ЛУБЕН

— Нашу тітку Дарину від Києва до Лубен усі знають!

— Така ударниця?

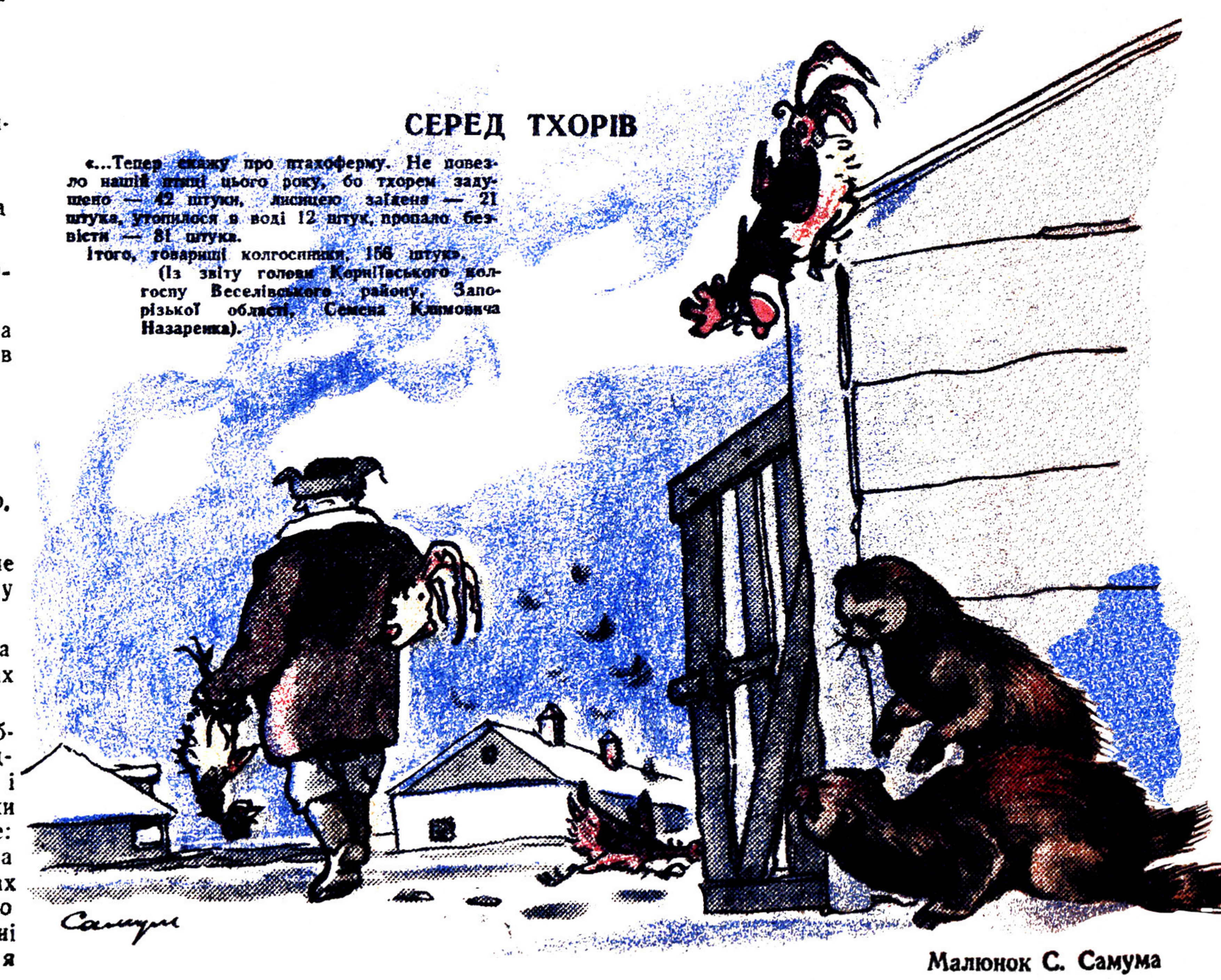
—Ні, така базарниця.

СЕРЕД ТХОРІВ

«...Тепер скажу про птахоферму. Не повезло нашій птиці цього року, бо тхорем задушено — 42 штуки, лисицею заїдена — 21 штука, утопилося в воді 12 штук, пропало безвісти — 81 штука.

Ітого, товариші колгоспники, 156 штук».

(Із звіту голови Корніївського колгоспу Веселівського району, Запорізької області, Семена Климовича Назаренка).

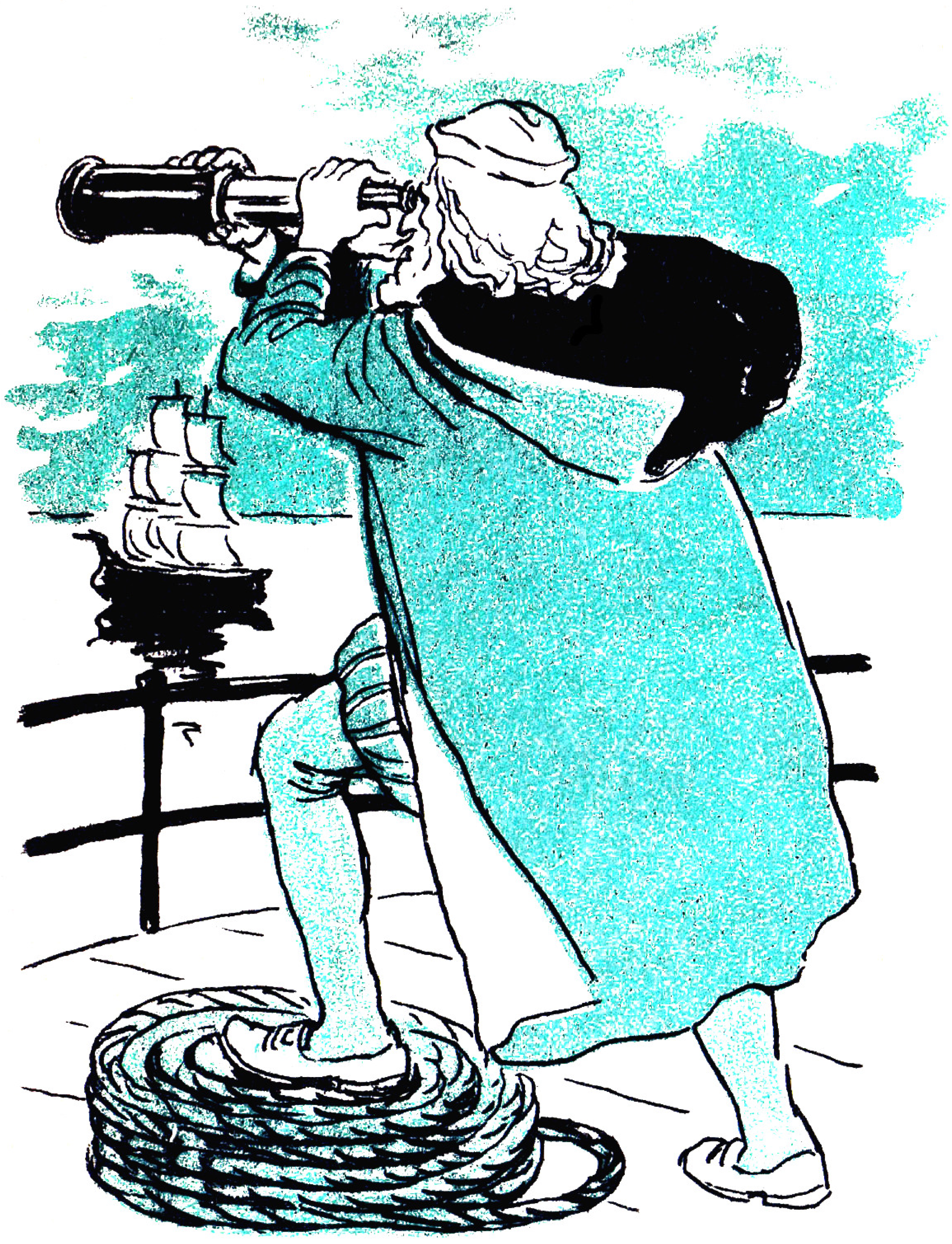

Малюнок С. Самума

— Як ти гадаєш, цих курей Семен Климович запише на нас, чи в графу: «Пропали безвісти»?

ДВА ХРИСТОФОРИ

Малюнки К. Агніта

Христофор Колумб. У 1493 році відкрив нову землю — Америку.

Христофор Діденко, голова артілі «Перемога». У 1947 році відкрив великий масив колгоспної землі, на якій незаконно господарював трест «Лакофарба».

Перечниця

ПРО ВИШНІ, ПРИЙМАЧ І ЩЕ ПРО ДЕЩО...

Колгоспи Врадіївського району, Одеської області, готуються до весни. А голова Доброжанівської сільради Портян забіг уже далеко вперед: собівіддано готується до літа.

Зробили комсомольці для весни «Дошку пошани», «Дошку змагання» і «Дошку-вітрину».

Зробили, прибили.

— Що мені весна!—гукнув Портян.—Я он ламаю голову, на чім буду вишні влітку сушити.

Зірвав дошки і заніс додому жінці. На, мовляв, і не говори, що я в тебе не хазяїн!

— Ти в мене дбайливий, як бджола, — защебетала жінка. — Ось і приймач «Родина» приніс. Та ще так гарно грає...

— Цить! Не дуже обнародуй, бо приймач же райком для хати-читальні дав, а я, конешно...

— Розумію, розумію. Це так, як і той врожай з трьох гектарів підсобного господарства сільради—чотири центнери державі, а решту... (і жінка підвела очі чомусь на своє горище).

— Обратно цить! — попередив Портян, — бо хоч я районної прокуратури і не боюсь, та область же може почути!

Почує область! Ми певні, що почує ще до того, як цвістимуть вишні.

ДЕ БАРАНИ?

Ще навесні 1945 року задумали колгоспники Любарського району, Житомирської області, організувати племінні вівцеферми.

Та не тільки задумали, а й переказали до Облплемзаготживконтори (ху!) по 600 карбованців на племінних баранів.

Минув рік, другий...

— Де барани? — питають колгоспи в райвідділі сільського господарства.

— В Облплемзаготживконторі (ху!) — відповідає райвідділ.

Не знаємо, чи правда це, чи ні, а в колгоспах баранів таки нема й досі. Ще чого доброго повідомлять з Облплемзаготживконтори (ху!), що витратили ті гроші на годівлю баранів...

ДАВАЙТЕ ПРО КУЦЕНКА

Хто такий Куценко Данило Васильович?

Це — голова правління колгоспу ім. Дімітрова, в селі В.-Офірни, Фастівського району на Київщині...

А чим він уславився?

Ось чим:

1) Потяг з комори 24 центнери хліба і продав.
2) Потім потяг іще 3 центнери.
3) Потім потяг 8000 крб. грошей.
4) Понаділяв своїх приятелів присадибними ділянками по гектару й більше.

От тепер ми й знаємо, хто такий Куценко Д. В.!

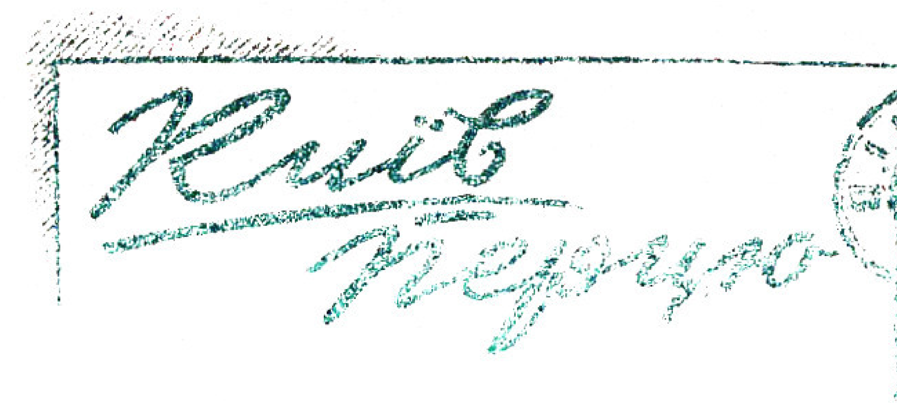
А чи знає про це Фастівська прокуратура?

Треба, щоб і вона знала?

НОВЕ В АГРОТЕХНІЦІ

Сівба пшениці в сніг — нове слово в агротехніці. Сказав це слово голова колгоспу ім. Другої п'ятирічки (Нікопольський р-н на Дніпропетровщині) Шаповал. За шаповалівською агротехнікою, пшениця, висіяна в сніг, тут же дає урожай. Ніякі кліматичні умови ні на сівбу, ні на врожай не впливають. Для цього треба тільки вивезти колгоспну посівну пшеницю на засніжений Червоно-Григорівський базар і... пустити її в продаж. Щоб не так кидалося в вічі, пшениця продається не центнерами, а кілограмами. Шаповал з компанією висіяв на цьому базарі уже не один центнер колгоспного насіння.

Ми публікуємо цю коротеньку замітку не так для популяризації шаповалівської агротехніки, як для вивчення її райвідділом сільського господарства спільно з ревізійною комісією колгоспу.

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Є в Сумській області м. Охтирка, а в Охтирці райбаза «Сільгосппостачу». Ото туди прийшло для нашого колгоспу два кілограми олова. До Охтирки від нас всього 45 кілометрів. Поїхали ми возом ще в грудні за тими двома кілограмами.

— Є, — кажуть, — вам олово. Але не відпустимо.

— Чому?

— Нічим відрубати.

... Поїхали в січні саньми.

— Почали рубати, але ще й досі не відрубали.

За третім разом те ж саме: «Ніяк не відрубаємо».

І запитую я тебе, товариш Перець, чи нема в тебе такого зубила, щоб воно з одного маху відкололо: або наше олово від того великого шматка, або директора від райбази.

Данило **ПРОКОПЕНКО**,
голова колгоспу «Світова зірка», Грунського району на Сумщині.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Селище працівників Лубенської МТМ і МТС, розташоване на околиці м. Лубен, до війни числилось за містом. Після ж війни нас від міста відчислили й нікуди не причислили. Це породило для нас чимало побутових та адміністративних труднощів. Щоб ліквідувати їх, ми звернулися до Лубенського райвиконкому з проханням урегулювати, нарешті, становище з пропискою нашого селища. У відповідь ми одержали такого листа:

«Директорам Лубенської МТМ і МТС. Виконком Лубенської райради депутатів трудящих повідомляє, що виселок МТМ і МТС, як розташований за межами м. Лубни, не може бути прикріплений до м. Лубни.

Постанови виконкому райради про відкріплення названого виселку від Лубен і прикріплення до Круглицької сільради не було.

Голова виконкому райради депутатів трудящих
Безпалько.
Секретар виконкому райради депутатів трудящих
Ткаченко».

Оскільки ми нічого з цього листа не зрозуміли, просимо тебе, товаришу Перець, роз'яснити нам, що хотів сказати нам голова Лубенського райвиконкому.

Н. БУТРИМ

м. Лубни
на Полтавщині.

ВІД ПЕРЦЯ. Що ж тут роз'яснювати? Виселок «не може бути прикріплений до м. Лубен», бо «постанови про відкріплення названого виселку від Лубен... не було»... На вгороді бузина, а... в Лубнах тов. Безпалько, який не думає, що підписує. Все ясно.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Голова нашого колгоспу ім. Чкалова, Дворічанського району, Іван Рябенко дуже щедра людина, особливо за рахунок колгоспного добра. За останній рік-півтора він уже так розщедрився, що розкидає колгоспне добро на всі боки. 10 гектарів колгоспної землі найняв радгоспові «Каучук» сусіднього (В.-Бурлуцького) району. Туди ж перемістив 50 штук дерев з колгоспного лісу для будівельних потреб.

В порівнянні з цим, операції по спустошенню колгоспної комори Іван Рябенко вважає дрібничкою, не вартою уваги. Йдучи назустріч щедрому голові, ревізійна комісія делікатно обминула в своєму звіті його борг, що «висить на балансі» ще з 1945 року (120 кілограмів меду, 500 шт. яєць і ще там усяка-всячина). «Завис» боржок і за 1946 рік. Краще вже, розміркувала ревізійна комісія, не турбувати Івана Захаровича, бо в нього такий характер, що живцем з'їсть.

Підсумовуючи діяльність нашого щедрого голови, дуже хочеться, щоб і йому було відпущено від усіх щедрот радянського закону.

Ф. ВАСОРА

Харківська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Була в Охріма сіра свита, а в Андрушівці на Житомирщині чудовий парк, огороджений високим цегляним муром, та зруйнована цегельня. Охрім, з байки Глібова, коли в нього продралися рукави на свиті, обчекрижив рукави й полатав дірки. А рукави доточив полами з тої ж таки свити. Андрушівський же райвиконком, щоб збудувати гараж для МТС, наказав розібрати капітальну огорожу парку замість того, щоб відбудувати цегельню і почати виробництво нової цегли. Від Охрімової свити, як відомо, залишився, на сміх курям, куценький каптанець. А від капітальної огорожі — купа щебню.

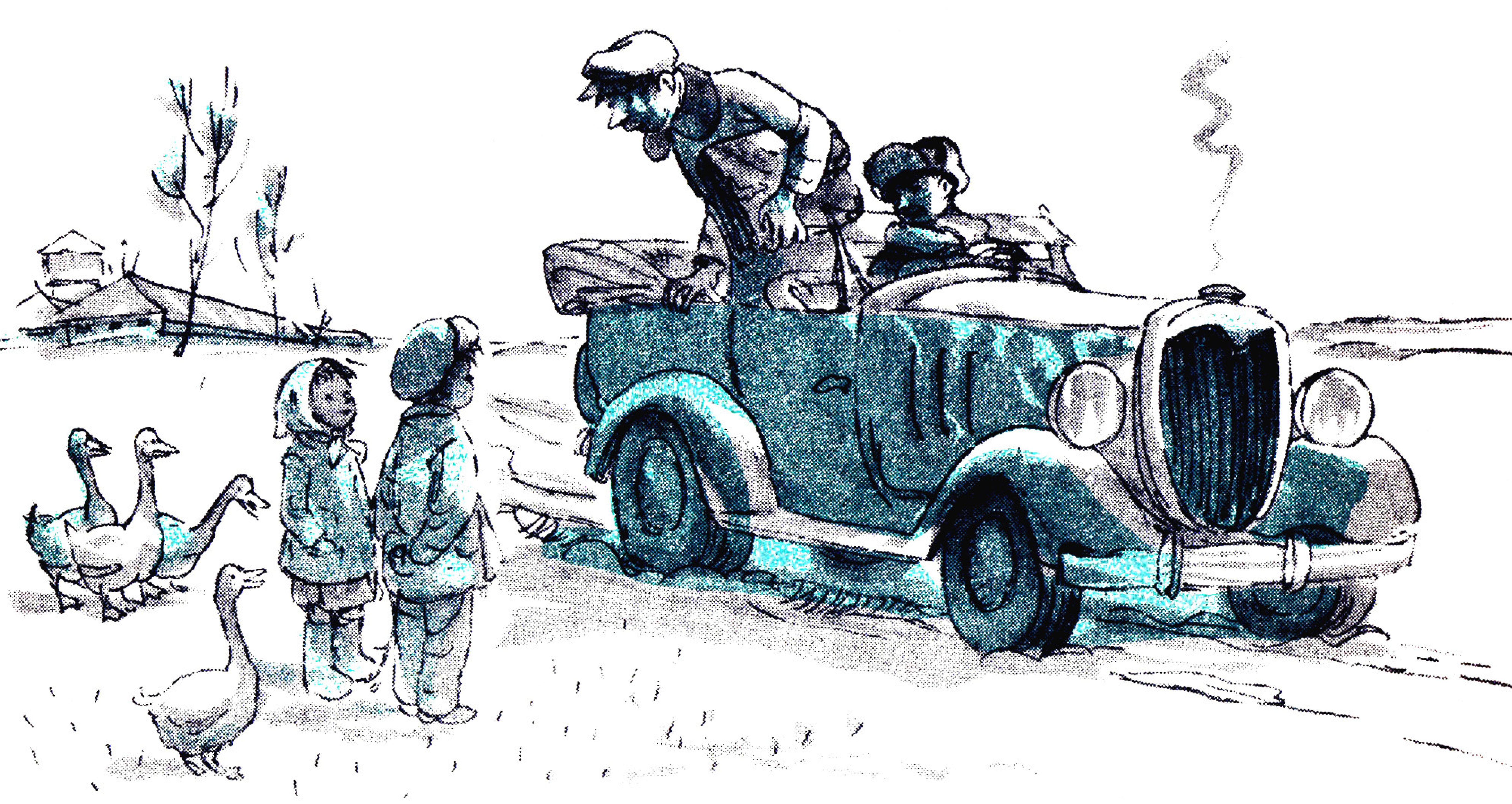
Звичайно, коли б у Андрушівському райвиконкомі порядкував не глібовський Охрім, а хтось інший, то й огорожа була б ціла, і цегельня відбудована. А так: ні огорожі, ні цегельні, ні гаража для МТС. Сама тільки Охрімова свита залишилася.

П. ШПАК

Андрушівка,
Житомирської області.

ГАРЯЧА ПОРА

Малюнок В. Гливенка

— Скажіть, діти, хто тут у селі самий старший?
— Я — Васько Минька, а всі старші в полі сіють!

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап Вишня, Я. Галан, О. Козюренко, Ф. Маківчук (відп. редактор), О. Міхалевич. **Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-65-56, дод. 34.**
Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

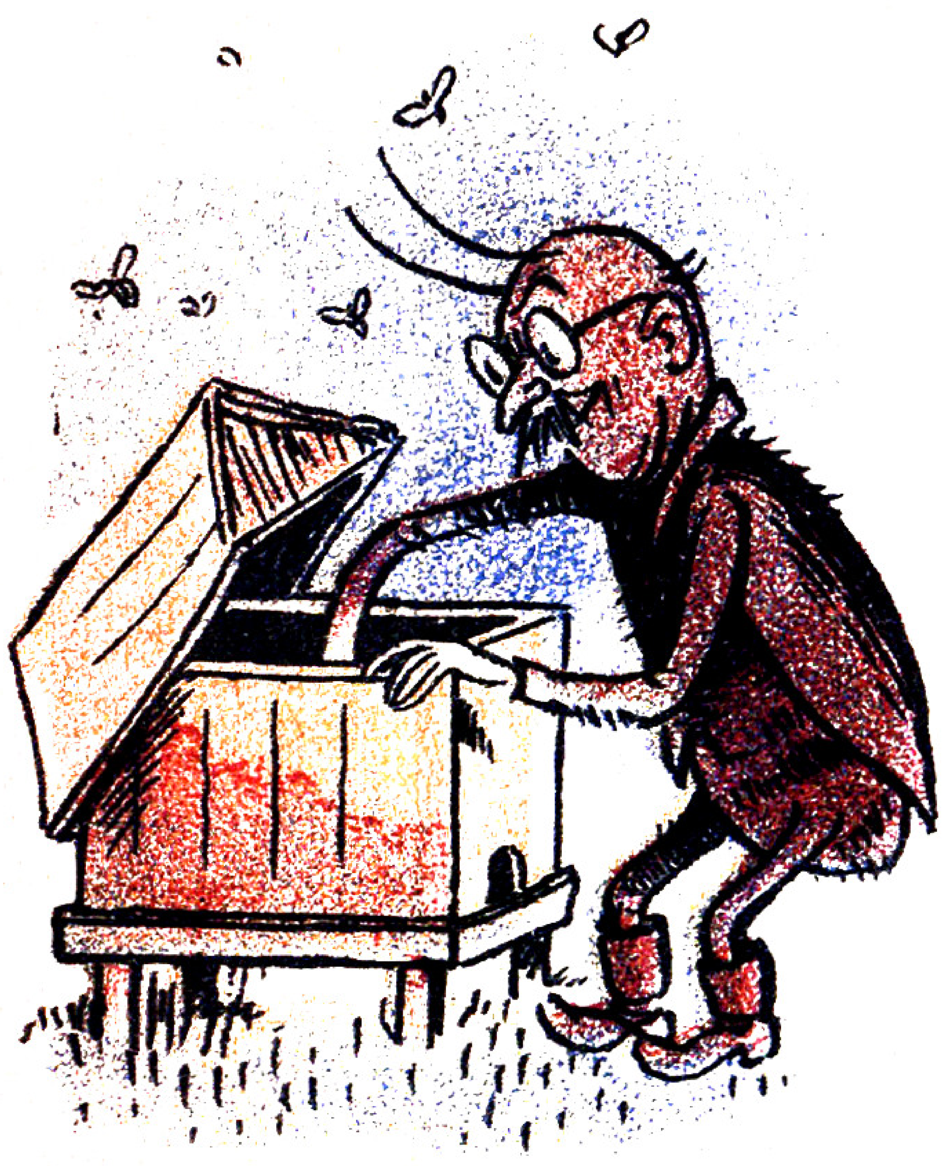
Журнал **«Перець»** № 5 (112) (на укр. языке). Підписано до друку 13.III. 1947 р. Стат формат 72x105 см. 1 друк. арк. Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.

БФ 00275 Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 773. Тираж 50.000.

КОМАШКИ—БУКАШКИ

(НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ЛІРИЧНУ НАЗВУ, ДУЖЕ НЕБЕЗПЕЧНІ ВОРОГИ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА).

Малюнки О. Козюренка та Бе-Ша

ТРУТЕНЬ

Різновидність **Anicae sociales**

З бджолами нічого спільного не має. Появляється на колгоспних пасіках лише в час медозбору (з бідонами або бочонками).

ДОВГОНОСИК-ЦУКРОЇД

(Calandra granaria)

На плантаціях майже не появляється, а залазить в колгоспні комори. Пожирає не буряк, а готовий фабрикат (цукор-пісок, цукор-рафінад).

КОНИК-СТРИБУНЕЦЬ

Перестрибує з одного місця на інше: з кооперації в молочарню, з молочарні в пожежну команду. Подовгу затримується лише на теплому місці.

ОСА

В полі появляється дуже рідко. Літає виключно по базарах. Зла і ядовита. Майстерно симулює всілякі хвороби.

ЖУК-КУЗЬКА

Лютий ворог зернових.

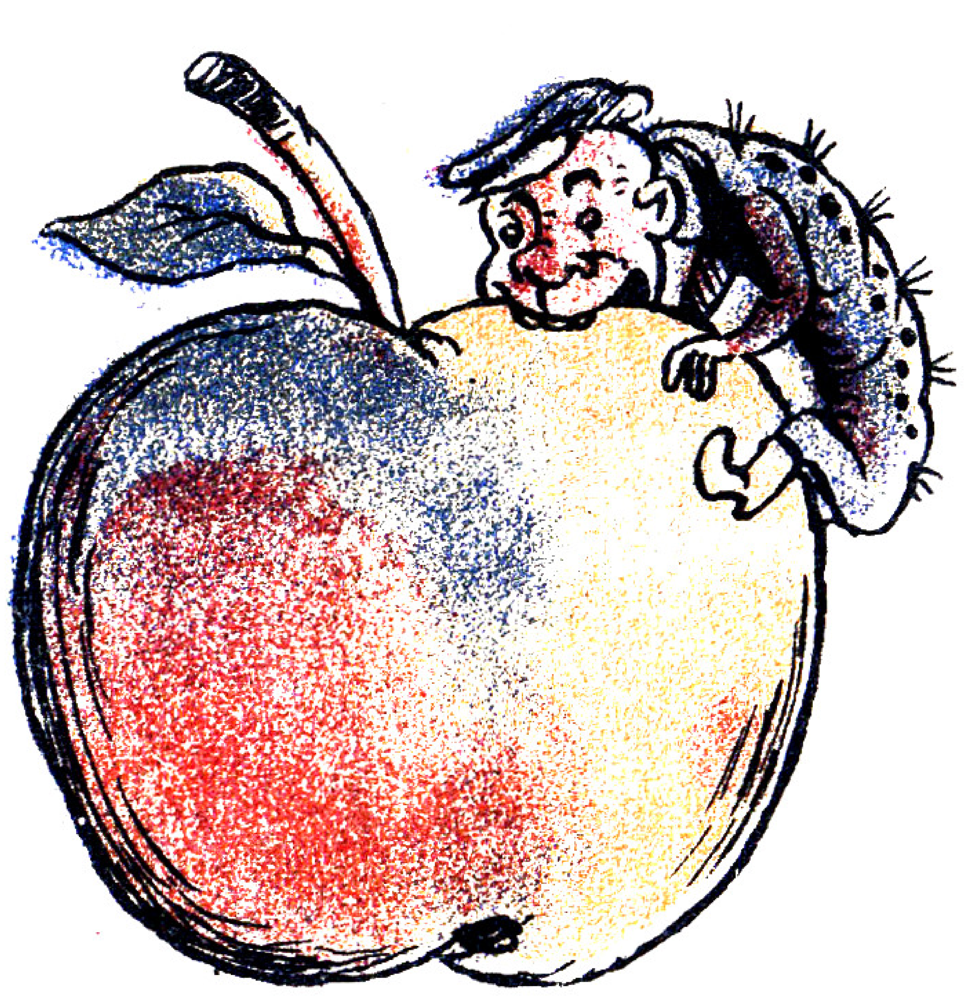
Відмінний від жука **Anispolia Austriaca** тим, що пожирає злаки не на пні, а із зерносховищ.

САРАНА СВИНЯЧА

Нове явище в ентомології. Комаха-хижак.

Налітає переважно на свиноферми і знищує свинопоголів'я. Як показали спостереження, одна така сарана за короткий час може знищити до десяти підсвинків.

ФРУКТОЇД

Появляється з ранньої осені.

Нещадно спустошує колгоспні сади. Пожирає головним чином апорт, антоновку, золотий ранет.

ЖУК-ГНОЙОВИК

(Oun)

Плодився в західних областях України.

В основному винищений. Частина перемістилась у західні зони Німеччини.